

“Drie keer reed ik het blokje om: ga ik nu weg of niet? Ik deed het”

Je moet verschrikkelijk sterk zijn om er uit te geraken. Mijn familie, mijn vriend, en de familie van mijn vriend, die staan allemaal achter mij, dat heb je nodig, anders kom je er nooit uit. Fanny (xx), slachtoffer van partnergeweld: “De eerste keer dat ik slaag kreeg, dacht ik: ik moet hier weg! Alles was net geregeld voor het huwelijk. Ons sprookje - huisje, tuintje, kindjes - kon en wou ik niet op het spel zetten ... En toch wist ik toen al dat onze relatie fout zat. Ook mijn vader had me gewaarschuwd, maar ik wou niet luisteren.

Hij was mijn derde vriend. Derde keer, goede keer, dacht ik. Ik heb me 500 procent gegeven in die relatie. Ik wou deze keer niet falen. Ik hield van hem, en ergens doe ik dat nog altijd. Want ik heb óók zijn andere kant gezien: de behulpzame, lieve man die hij kon zijn.

Hij was ook heel charmant, een muzikant, altijd in voor een feestje. Maar thuis was het helemaal anders ... Ik werd verliefd op hem omdat hij zo'n open geest had, maar zodra we gingen samenwonen moest ik van hem 'de vrouw aan de haard' worden.

Ik dacht veel na over onze relatie: hoe was het zover kunnen komen? Had ik er zelf een aandeel in? Ik hoopte dat het zou veranderen. Sprak er ook met anderen over. Blijkbaar zaten veel mensen in zo'n relatie en was dat 'de norm'?

Ik probeerde open met hem te communiceren. Al lachend kaartte ik soms iets aan, wat hij dan verkeerd opnam. Vooral als hij gedronken of drugs genomen had. Het ontvaardde dan in roepen en tieren, verwijten, en soms ook klappen.

Eén keer was het echt serieus. Op café kregen we ruzie over zijn trui die hij kwijt was en die ik van hem moest gaan zoeken. Ik was aan het dansen en zei dat hij dat zelf ook kon. Hij werd ambetant. Ik ben naar huis gereden en liet hem daar achter. Ik sliep al toen hij thuiskwam. Hij maakte mij wakker, sloeg en stampte mij. Toen ik 's morgens opstond, kon ik niet meer zitten. Ik vroeg hem: 'Wat heb jij gedaan?' 'Ik heb niks gedaan', zei hij, 'jij beeldt je dat allemaal in.'

Nooit heeft hij voor het geweld verantwoordelijkheid genomen. Het was altijd mijn schuld. En op de duur geloofde ik hem! Ik had volgens hem ook een te grote mond en mocht alleen maar luisteren.

Ik was ook bang om na het werk naar huis te gaan: wat zou het nu weer zijn? Maar soms ging het ook een tijdje goed en dan geloofde ik weer in onze relatie. Tot er ineens weer problemen waren en alles opnieuw begon. Voor mij kon het zo niet verder. Ik kon niet meer ademen.

Ik heb geprobeerd samen met hem een oplossing te zoeken voor onze problemen. Ik zou even bij een vriendin gaan wonen en zien hoe het tussen ons verder kon. Maar dat wou hij niet. Hij zette me op straat. Drie keer ben ik met mijn fiets het blokje om gereden: ga ik hiermee door of niet? Ik heb het gedaan.

Ik heb daarna nog een keer geprobeerd een gesprek aan te gaan. Hij lag te wenen in de zetel, en eigenlijk maakte me dat blij. Hij had dan tóch gevoelens. Hij hield tóch van mij. Ik besef nu dat hij ook zijn moeilijke jeugd wellicht nooit heeft verwerkt.

Nooit hebben mijn burens of vrienden gevraagd wat er scheelde, of ze iets konden doen. Zelfs mijn huisdokter niet. Iedereen wist het nochtans, dat kon niet anders. Was er toen maar iemand tussengekomen, dan het was misschien nooit zo afgelopen. Maar veel mensen staat daar niet voor open, zijn bang om zelf in de klappen te delen ...

Nadat ik was weggegaan, ging ik bij een vriendin inwonen, maar het was financieel heel moeilijk. Toen belde gelukkig mijn vader dat hij mij wilde ondersteunen. Maar ondertussen was ik kapot, mezelf niet meer. Al onze vrienden hadden ook zijn kant gekozen. Ik was 'de zotte'.

Ik wist ook niet wat ik nodig had. Ik heb nooit contact gezocht in het reguliere circuit, met het CAW of met een therapeut. Ik had schrik dat ze mij onder de pillen zouden steken of zouden denken dat ik gek was. Maar ik moest wel een oplossing vinden om me weer beter te voelen. Als ik bedacht wie ik vroeger was: goed in mijn vel, veel power ...

Ik hou erg van muziek en dans. Zo kwam ik bij Agape terecht, een Centrum voor therapie, training en opleidingen in lichaams- en ervaringsgerichte psycho-therapieën. De therapeuten daar zijn ervaringsdeskundigen. Ik kon er mijn verhaal kwijt. Ze leren je emoties te tonen, je zelfrespect terug te vinden. Ik ga er nog altijd naartoe. Het is echt een thuis geworden. Ik sport ook weer, heb opnieuw een eigen stek en kan weer slapen zonder angst.

Ik heb nog twee korte relaties gehad, maar dat was niet wat ik wou. Ik ben voorzichtig geworden. Ik kan niet meer zomaar iemand toelaten. Als er een nieuwe man in mijn leven komt, zal het helemaal goed moeten zitten. En voorlopig voel ik mij ook prima zonder partner.